

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 306. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568062416/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Den 5te August.

Kirkeklokkernes festlige Ringen og Kinen vakte mig. Det var atter den skønneste Soldag. Vi ilte ned til Rhinbroerne, under hvilke den herlige Flod med pillende Fart henbruser. Den største er 600 Skridt lang; hvor Strømmen er kandest, hviler den paa nedsænkte Skibe; den bævede under vore Fødder. Udsigten derfra til begge Sider er smilende.

Strassburg ligger omtrent en halv Fierdingvei fra denne Broe, ved Sammenløbet af *Ill* og *Breusch*, to mindre Floder som foreente ved den saa kaldte Ruprechtsau udgyde sig i Rhinen. Il-len løber igiennem Staden selv. Fæstningsværkerne ere vidtløftige, og som det lader til, i god Forsvarsstand; foruden dens egen Befæstning har Byen, ligesom Kjøbenhavn, et Kastel, og to smaae Forter. Man tæller omtrent 60,000 Indvaanere.

Fruentimmerne af den lavere Klasse, Tienestepiger, fattige Borgerdøttre, og overhovedet de, som have beholdt det tydske Sprog (der her klinger afskyelig) Dragt og Sæder, udmærke sig med en underlig og saare urimelig Hovedpynt. *Magdalene*, vor Opvarterske, en levende, naiv og tækkelig Elsasserinde fra Schlestadt, klagede jammerlig over den Hoved- og Øiepine, denne stramme Haarfrisur foraarsagede hende. Lokkerne snoes nemlig saa tæt og stramt som muligt opad i Form af et Sneglehuus til op over Issen, hvor de fæstes med een eller flere Jernnaale. Den hele Top er saa haard som en Steen. Naar disse Piger blive Koner bære de guld- eller sølvstukne Huer med tre Snipper paa Baghovedet og en Toppe i Panden. Denne Mode er sikkert ligesaa gammel som Taarnet.

*Magdalene* talte meget flydende Fransk. Hun var *Révolutionnaire* i højeste Grad, og havde gjerne været med ved Bastillens Nedrivelse, sagde hun. Jeg undrede mig, at hun, med saa meget Mod, ikke begyndte med at nedrive Bastillen paa hendes Hoved? Det var en ganske anden Sag, svarte hun – ved denne Nedriven var hun den *eeneste* – og eens kan man intet udrette. Hun fortalte ret med Salvelse den skrækelige Larm her var under Oprøret for fiorten Dage siden, da man hængte *Zimmermann* fra Maynz, og forstyrrede Raadhuset. „Hele Luften var fuld af flyvende Papirer, det var, som om der sneete Breve ned af Him-melen! Og saa den Støien og Raaben og Skrigen, som paa den

yderste Dag!“ Hun vilde ikke have mistet den Comedie for tre Louisd'or – sagde hun.

Det er skrækkeligt, hvor det er kommet saa vidt, at en lille, spædlemmet, af Naturen frygtsom Pige ikke mere ræddes ved deslige Optog. Rigtig nok gyste hun endnu under Fortællingen; men denne Gysen var hende behagelig; thi hun kunde ikke blive keed af at gienkalde den. – Vaager! Vaager, i gode Strassborgere! I have vel Aarsag til at være lysvaagne! –